

Byla jednou jedna malá ovečka. Jmenovala se Barborka a bylo jí tak akorát let. Měla krásnou bílou vlnu, trochu drzý čumáček a úplně krátký ocásek. Na krku nosila cinkavý zvoneček. Moc ráda se pásla na louce a ze všeho nejvíc jí chutnaly pampelišky.

Patřila do stáda, které bylo plné oveček, a staral se o ně moc hodný pastýř. Vždycky večer je zaháněl do jejich domečku a přitom je počítal: „Jedna, dvě, tři... sto. Tak, a jste tu všechny.“ Nikdy mu žádná nechyběla.

Barborka byla někdy smutná, někdy veselá, zkrátka ovečka. Ale ze všeho nejvíc byla neposlušná. „Tak, ovečky,“ říkával hodný pastýř, „teď nesmíte moc poskakovat, bylo by to nebezpečné. Půjdeme totiž po silnici a na hlouposti není čas.“ A co myslíte, že Barborka? Poskakovala a poskakovala. „Dávejte pozor, ovečky, na korýtko,“ říkával hodný pastýř. Bára byla první, kdo korýtko s vodou převrhl.

